

Svoje prošnje sem obračal v molitev, a moj duh je zbežan odjenjaval. Trudno sem iskal vzroka in vpraševal sem se: zakaj?

In to vprašanje mi ni dalo miru. Iskal sem vzroka, in moja bela stran mi je govorila: „Zapusti se, zatajuj se in užival boš velik notranji mir.“

Na roki sem naslonil glavo, in te besede so mi polnile duha...

* * *

Z reki sem bil napolnil svojo belo stran nekdanj — in sedaj so mi rezali globoke brazde v srce.

Svojo ledino sem zoral in vsejal sem zdravo seme. In vitka pšenična stebelca so pognala na moji njivi. Dan za dnem jih gledam... dan za dnem...

V njih iščem razvedrila. Ona so moj mir. Prilivam jim, čuvam jih in poln radosti pričakujem žetve.

Prašna je bila nekdanj moja bela stran. A obrisal sem prah raz njo in zapisal sem nanjo besede svetega moža, besede, polne globokosti in resnice, in sedaj se mi dozdeva belina moje bele strani še bolj jasna, še bolj čista — vabljiva...

Velikonočna romanca.

Velika noč je z zlatimi
priplula perutnicami,
okrašena s cveticami,
s cveticami bogatimi.

In tam, kjer okenc dremlje par,
kot zarja se je javila
in deklico pozdravila:
„Veselo jutro, božja stvar!

A lici tvoji kot nekdanj
več nista kakor pirha dva,
rdeči kakor pirha dva...
Ne taji — saj vse vem, zakaj!

Prelep obrazek je rdeč;
jaz bi ti ga pobarvala,
ko ti bi res ga varvala,
da ne porumenel bi več.

Ko hodi mimo trudnih koč
vabljiva noč: oj, skrij se, skrij
pred temi črnimi očmi —
in misli na Veliko noč!“

Silvin Sardenko.

Deklica in roža.

Lepa roža v vrtu rase,
v rosi biserni blišči,
rada bi jo dela v láse,
pa se mi je škoda zdi.

Oh, mladosti je podoba,
ki razžarja moj obraz:
zgodnjega boji se groba
tihosrečna — kakor jaz...

Anton Medved.